

Keipenietis

Keipenes pagasta pārvaldes informatīvais izdevums Nr.347/8

Iznāk reizi mēnesī no 1991. gada 14. augusta. Bezmaksas izdevums
2021.gada 30.augusts

*Pīlādzīt,
tavas ogas pa gabalu spīd.
Tev nav jābaidās, kā būs rīt.*

*Bagāts gads -
kalna kuplumā kupls pats.
Pietiks draugam, un dabūs rads.*

*Būs, ko krelles vērt,
būs ko vīna ieraugam svērt.
Kāda vērts. Kāda vērts!*

*Pīlādzīt,
salnas pusnaktīs ogas krīt.
Kā būs rīt?
/O.Lisovska/*

Augusts - Viršu un Rudzu mēnesis. Taču man augusts vairāk saistās ar pīlādžiem, kuru ogas pamazām sārtojas, līdz iedegas sarkanā vai oranžā spilgtumā. Un tad, kad tā notiek, tad zinu - vasara tuvojas savam noslēgumam...

Un, veroties pīlādžu skaistumā, arī man, tāpat kā droši vien daudziem citiem, gribas jautāt: Kā būs rīt? Atbildes pagaidām nav un droši vien tik drīz nebūs.

Atbildes nav, toties ir sākušies protesti, mītiņi, bieži ar politisku nokrāsu, Covid-19 sertifikātu pārdošana - pirkšana un viltošana, un visapkārt, it sevišķi jau interneta vidē, ir tik daudz

demagoģijas, sazvērestības teoriju, naida, ļaunuma, un stulbuma, kā arī nepamatotas un neizprotamas neticības zinātnei un medicīnai, ka brīžiem paliek baisi.

Tikai dabā viss pa vecam - koki zaļo, ābeles līkst no augļu svara, vējš ik pa laikam purina un sakrata visu, kas tam stājas ceļā, sākušās lietavas, un pīlādži, šogad atkal tik ogu pilni, ir gatavi dāsni dalīties savā bagātībā ar putniem, cilvēkiem, vēju, mākoņiem... Dabā ne tikai miers, bet arī nemiers ir harmonisks.

Ieskatieties dabā un mācieties no dabas! Un padomājiet par Dalailamas vārdiem:

«Ja vēlies, lai citi ir laimīgi, esi līdzciētīgs. Ja vēlies pats būt laimīgs, esi līdzciētīgs.»

Šis nav īstais laiks, lai savu egoismu, savas ambīcijas, savas savtīgās intereses un mērķus izvirzītu priekšplānā. Šis ir laiks, kad mums visiem jābūt vienotiem, saprotošiem, jāreķinās ar citu indivīdu veselību un par visas sabiedrības veselību kopumā. Mēs visi varam darīt kaut ko, lai situācija izmainītos uz labo pusi, bet vai mēs to darām?

Pīlādzīt, salnas pusnaktīs ogas krīt.
Kā būs rīt?

B.Mietule

*Cilvēka prātam ir trīs atslēgas, ar kurām var atslēgt visu. Tās ir cipars, burts, nots.
Jeb zināt, domāt, sapņot. /V.Igo/*

**Jauno mācību gadu uzsākot, skolēniem - nenogurstošu
zinātkāri, vecākiem- pacietību un spēku, pedagogiem - izturību!**

Keipenes pagasta pārvalde

Skolā ieti man gribas... vai negribas?

Daira:

- Ja godīgi, tad vēl negribas. Bet uz skolu tomēr 1.septembrī būs jāiet, taču labāk gribētos, lai turpinās attālinātās mācības. Mācos patstāvīgi, man ir iepatīcies tā mācīties, visu izdarīt pašai.

Un attālinātās mācības ļauj labāk izgulēties, nav tik agri jāceļas. -

Kristers Niks:

- Man uz skolu vēl negribas. Gribas, lai vasara tik ātri nebeidzas, lai varu spēlēt futbolu, dažādas citas sporta spēles, tikties ar draugiem, peldēties, atpūsties.

Vasara man ļoti patīk! -

Turpinājums 2.lpp.

Turpinājums no 1.lpp.

Evelīna:

- Es rudenī mācīšos 5.klasē. Man gribas uz skolu. Man ļoti patīk iepirkšanās pirms skolas sākuma, kad mamma man sapērk visu skolai vajadzīgo. Gribas iet uz skolu, tikties ar klasesbiedriem, mācīties visiem atkal kopā. -

Markuss:

- Es šogad iešu 1.klasē, pirms tam es gāju bērnudārzā - vienā, pēc tam otrā bērnudārzā.

Man labi padodas rakstīt burtus, ja man uzraksta priekšā. Lasīt es arī mācījos un skaitīt arī. Ļoti gribas iet uz skolu! -

Šarlote:

- Es arī iešu 1.klasē, uz skolu man būs jāiet drīz. Man mamma skolai visu ir nopirkusi - zīmuļus, pildspalvas, burtnīcas. Vēl tikai somas nav.

Man ļoti gribas mācīties skolā, jo es zinu visus burtus un daudz ciparu. Skolā es būšu kopā ar citiem bērniem, mēs varēsim kopā spēlēties.

Mēs ar Markusu kopā spēlējamies un iesim vienā klasē. -

Agnese Lepse: Mana sirds priecājas

Keīpenes pamatskola ir gatava jaunajai 2021./2022.mācību sezonai. Zinību dienu skolā gaidām ar prieku, jo esam ļoti noilgojušies pēc mīļajiem bērniem, gribam satikt viņu vecākus un pabūt kopā ar pārējo skolas saimi. Vēl notiek pēdējie sagatavošanās darbi un precizējumi par visiem aktuālo Covid-19 tēmu, bet tehniskais personāls un pedagogi darbu jau ir uzsākuši augusta sākumā. Pa šo laiku esam iekārtojuši savus kabinetus un klases, piedalījušies kopīgos izaugsmes kursos un semināros, kas mūs kā komandu ļoti saliedē un nostiprina pārliecību par skaisto un labo, kas ir bērnos.

Šogad 1.klasītē mācīsies 8 skolēni, gandrīz visus no viņiem jau pazīstam no mūsu pirmsskolas grupiņas "Pūcītēm". Tā kā šos bērnus zinām, varēsim ikvienam no viņiem jau sākumā sniegt nepieciešamo atbalstu un palīdzību, lai pirmās skolas dienas ritētu vieglāk un harmoniskāk.

Ar 1.klases bērnu vecākiem tiksimies pirms septembra – iepazīstināsim viņus ar jauno Keīpenes skolas pedagogu un 1.klases audzinātāju **Aelitu Niedrīti**. Papildus klases audzināšanas darbam viņa vadīs skolā kulinārijas pulciņu un bibliotēku, kā arī mācīs matemātiku 6.klasei.

Mūsu pedagogu pulkam pievienosies **Gundars Cauka**, kurš pasniegs mājturību zēniem, vadīs teātra pulciņu un atbalstīs bērnus jautājumos par karjeras izglītību, jo nereti bērni, sasniedzot 9.klasi, nezina, kurp tālāk iet mācīties.

Šogad mūsu kolektīvam pievienosies arī jauna bioloģijas un ķīmijas skolotāja no Skrīveriem – **Anita Geižāne**, kuru

savā saimē uzņemam ar lielu prieku.

Tā kā pirmsskolā bērnu skaits ir audzis, šogad pirmo gadu izdalīsim trīs vecumu grupas, proti, 1,5-2 gadus vecuma bērni ies "Cālīšos", 3 – 4 gadīņu vecuma grupas bērniņi savu laiku pavadīs "Zīlīšu" grupiņā un gudrajās "Pūcītēs" mācīsies – 5 – 6 gadīgie bērni, kuriem ir obligātā apmācība un jāgatavojas uzņemšanai pamatskolā.

Pirmsskolas vecuma bērnu pārnākšana uz Keīpenes pamatskolu ir ieguvums, jo mēs šos bērnus jau pazīstam un zinām, kāda veida palīdzība viņiem būtu jānodrošina skolā. Esam lietas kursā par ikvienu no šiem bērniem un varam turpināt viņus izglītēt tālāk no tā punkta, kurā pavasarī apstājāmies.

Bet mēs priecājamies par katru jauno bērniņu, kuru vecāki ir izlēmuši vest uz mūsu skolu. Ikviens bērns mūsu skolā ir ļoti svarīgs, ikvienam bērnam tiek sniegts individuāls atbalsts.

Mana pirmā darba diena Keīpenē bija gandrīz pirms desmit gadiem. Taču joprojām katru reizi, kad iebraucu Keīpenē, mana sirds priecājas, redzot Keīpenes skaistumu, – milzīgos kokus, ziedošās puķes, nopļauto mauriņu, iekoptos dārzus. Zinu, ka aiz katra šī skaistuma slēpjas ieguldīts milzīgs darbs un pašatdeve.

Kad no rīta ierodos darbā skolā, diemžēl man arī dažkārt gadās pie durvīm skatīties uz izkaisītām saulespuķu sēklām un nomestiem izsmēķiem, bet es neļaujos kreņķēties. Aicinu ikvienu Keīpenes iedzīvotāju iesaistīties skaistas vides saglabāšanā un jaunās paaudzes apmācīšanā, apzinoties, cik svarīgi mums te visiem ir dzīvot sakoptā vidē, kultivēt labo sevī un rādīt

jaunajiem spēcīgus paraugus, kā būt, kādas izvēles izdarīt, lai visi kopā te justos labi! To nevar izdarīt viena skolas saime vai pagasta darbinieki, tautas nams un uzņēmēji, to varam mēs visi kopā – pilnīgi visi, jo tad ikvienam no pagasta iedzīvotājiem ir milzīga vērtība, jo viņš piedalās kopējā procesā no rīta līdz vakaram ar to, kā viņš domā, rīkojas, runā.

Lai arī šogad skolai netika iedalīta atsevišķa naudiņa remontdarbiem, tomēr radām iespēju atlikt kādus līdzekļus krāsas iegādei. Gribas pateikt ikvienam lielu paldies, kurš ņēma otu rokās un palīdzēja nokrāsot abus skolas gaitēņus! Šie čaklie rūķi bija Inese Daugaviete, Evelīna Tīna Circene, Daniēls Ločmelis, Martels un Aleksandra Lepši.

Diezgan bieži es redzu mūsu apkopējam līdzī atnākušos bijušos absolventus, kuri tīra logus un piepalīdz dažādos darbiņos, – Patriciju Paulu un Eniju Elvu Apsītes, Saniju Santu Sermu.

Nereti kopā ar pedagogiem uz darbu dodas arī viņu ģimenes locekļi, kas nes lielās kastes, uzrok tāllēkšanas bedres, nomaina vecās nolietotās trepes, ierīko smilšu kastes un veic citus darbus. Viņiem visiem gribu teikt lielu paldies! Es ceru, ka viņi jūt, cik pateicīgi mēs par to esam.

Apbrīnoju Marutu Grīnbergu un viņas darba spējas – to, kā viņa kopā ar saviem darbabiedriem paveic to milzīgo darba apjomu un dara visu ar patiesu prieku.

Priecājos par Daces Krievānes izveidoto parku pie skolas. Nu jau to var saukt par parku.

Šogad caur Ogres novada pašvaldības Vides projektiem esam realizējuši

projektu - jaunas rotaļu mājiņas izveidi pirmsskolas laukumā. 10.septembrī – Tēva dienā – pie skolas notiks rotaļu laukuma oficiāla atklāšana. Tā ka ir iemesls būt pateicīgiem un priecāties par visu, kas pie mums notiek!

Uz tikšanos 1.septembrī plkst.10.00 pie skolas! Lai izdodas!

Ķeipenes pamatskolas direktore
Agnese Lepse

Jūs jautājat

Kāda māmiņa, apmeklējot jauno Ķeipenes bērnu rotaļu laukumu, pamanījusi, ka rotaļu laukumā atrodas pirmsskolas vecuma bērni (4 -5 gadus veci) vieni paši bez pieskatītājiem. Vērojot rotaļu laukumā notiekošo, viņai radušies vairāki jautājumi, ko viņa atsūtījusi «Ķeipenietim». Un tie ir: Vai pirmsskolas vecuma bērni vieni paši var atrasties bērnu rotaļu laukumā? Kas par to būs atbildīgs, ja bērns, viens pats atrodies rotaļu laukumā, gūs traumu?

Atbildi lūdzām sniegt Ogres novada bāriņtiesai.

Bērni līdz 7 gadu vecumam rotaļu laukumā nevar atrasties vieni, bez pieaugušo uzraudzības. Vecāku pienākums ir rūpēties par bērnu drošību un uzraudzību. Ja vecāki bērnu atstāj pieskatīt kādam pieaugušajam, tad par bērna uzraudzību un drošību ir atbildīgi ne vien vecāki, bet arī tā persona, kuras uzraudzībā bērns ir atstāts. Vecākiem vai personai, kuras aprūpē vai uzraudzībā bērns nodots, ir pienākums neatstāt bērnu līdz septiņu gadu vecumam bez pieaugušā vai vismaz 13 gadus vecas personas klātbūtnes. Bieži bērni tiek atstāti pieskatīšanai lielākajiem brāļiem un māsām, taču tas ir diskutējams jautājums par nepilngadīgo brāļu, māsu un radnieku spējām uzņemties atbildību.

Vecākiem īpaša uzmanība jāpievērš jautājumam par pirmsskolas vecuma bērnu drošību un aizsardzību, taču arī bērna, kurš vecāks par 7 gadiem, uzraudzība jānodrošina vismaz tā, lai vecāki vienmēr zinātu par bērna atrašanās vietu un nodarbošanos.

Atgādinām, ka bērnu atstāšana bez uzraudzības ir administratīva atbildība, bet, ja bērni ir cietuši nelaimes gadījumā, tad tā jau ir kriminālā atbildība.

Bērnām gūstot traumu, vienam atrodoties rotaļu laukumā, atbildība būs jāuzņemas vecākam vai personai, kuras aprūpē vai uzraudzībā bērns ir nodots. Ja vecāks Jūsu uzraudzībā bērnu nav atstājis, atbildību nevar prasīt no Jums - vienīgā pieaugušā, kas tajā brīdī atradies rotaļu laukumā kopā ar savu bērnu, taču, ja ir aizdomas, ka pirmsskolas vecuma bērns ir atstāts viens pats bez uzraudzības, aicinām nekavējoties ziņot policijai, bāriņtiesai, vai sociālajam dienestam.

Ogres novada bāriņtiesas locekle
Elīna Siliņa

«Ķeipenietim» jubileja. «Ķeipenes ods» aizlidojis.

Maza pagasta mazam informatīvajam izdevumam gadu skaitlis 30 ir gana liels un nozīmīgs. Bijām toreizējā Ogres rajonā pirmie, kas sāka izdot pagasta avīzi, un esam palikuši vieni no nedaudzajiem, kas to vēl turpina darīt.

Par to, ka mums vispār ir tāds izdevums, jāsaka paldies toreizējai Ķeipenes pagasta padomes priekšsēdētājai **Jelenai Korsakai**, dzīvē sauktai par Lienī, kura sāka izdot pagasta avīzi «Ķeipenes Vēstnesis» 1991.gadā un iesākumā pati arī to veidoja - rakstīja rakstus, vāca informāciju, veda to uz tipogrāfiju salikšanai un iespiešanai.

Arī pārējie toreizējie pagasta padomes darbinieki labprāt iesaistījās avīzes veidošanā - sniedza aktuālu informāciju, rakstīja rakstus.

Arī pagasta iedzīvotāji ar savām vēstulēm bija aktīvi pagasta avīzes veidotāji. Pagasta avīzē tajos gados ik pa laikam izcēlās pa kādai diskusijai, kurā iesaistījās daudzi.

Bet tas bija cits laiks. Tad varēja par visu rakstīt, lietas nosaucot īstajā vārdā. Ja bija izdarīts administratīvais pārkāpums un saņemts sods, tad pagasta avīzē par sodu un sodīto personu visi tika informēti. Tagad to liez personu datu aizsardzības likums.

Taču tajā laikā nebija interneta vides, kurā cilvēks, pats paliekot anonīms, var rakstīt melīgus, naidīgus komentārus par citiem - nomelnot, apmelot, aizskart, apbērt rupjībām un jēlībām. Laiki mainās...

«Ķeipenes Vēstnesim» šo trīsdesmit gadu laikā ir bijuši vairāki veidotāji. Atbildīgā par pagasta avīzi savulaik ir bijusi gan tautas nama vadītāja **Inese Daugaviete**, gan **Anita Gradovska**, tolaik pagasttiesas priekšsēdētāja, gan nu jau mūžībā aizsauktais **Edgars Liepiņš**, tolaik sociālais darbinieks.

Nu jau 19 gadus par pagasta informatīvo izdevumu atbildu es. Jā, esmu dzirdējusi, ka cilvēki saka - tava avīze. Gribu iebilst - TĀ IR MŪSU AVĪZE. Ne tikai es, jūs visi piedalāties tās veidošanā - izsakāt savas domas, uzdotat paši un atbildat uz jautājumiem, piezvanāt, lai padalītos ar kādu ziņu. Tāpēc **MILZĪGS PALDIES visiem, kas atbalsta pagasta informatīvā izdevuma izdošanu un piedalās tā veidošanā**, veltot savu laiku intervijām, atbildot uz jautājumiem, daloties savos priekos un arī bēdās, sūtot jautājumus!

«Ķeipenieša» lasītājs un arī rakstu autors Pēteris Tropiņš man vairākkārt savās vēstulēs pārmet, ka ķeipenieši mani nepamatoti glorificējot saistībā ar pagasta avīzi. Nu ko tur teikt? Neesmu tas cilvēks, kas kaut ko dara ar mērķi kļūt cildinātam. Un arī nealkstu pēc kroņa galvā, ko man Pēteris uzlicis savā zīmējumā. Protams, labs vārds jebkuru cilvēku iedvesmo. Bet, ja Pēterim tā tik domāt par glorificēšanu, nu lai domā! Domu brīvība!

Starp citu - periodikā atradu informāciju, ka Ķeipenē savulaik iznākusi satīriska avīze «Ķeipenes ods», ko izdevusi partijas un komjaunatnes organizācijas. Tā asi vērsusies pret slinķiem, slaiestiem, dzērājiem, huligāniem, birokrātiem un citiem, bijusi ar karikatūrām. Pirmais avīzes numurs iznācis 1957.gadā un to bija iecerēts izdot divas reizes mēnesī. Kāda šī avīze izskatījās un cik ilgi iznāca - tas diemžēl nav zināms.

Nu ko - «Ķeipenes ods» aizlidojis, «Ķeipenietis» turpinās. Pagaidām.

Baiba Mietule

No «Ķeipenieša» lasītāju vēstulēm

Esmu lepna un priecīga, ka mums, ķeipeniešiem, ir savs ikmēneša laikraksts! Glabāju gandrīz visus iznākušos «Ķeipenes Vēstnesis» un «Ķeipenietis» numurus, jo tie ir manas dzimtās Ķeipenes vēstures stāsti. Izlasu visu, pārlasu arī pirms gadiem publicēto. Tik patīkami to saņemt tieši savā pastkastītē katra mēneša beigās! Paldies!

Milzīgs paldies Baibai par uzņēmību, darot šo darbu, par ieinteresētību it visā, kas notiek mūsu pagastā, rakstot par cilvēkiem, notikumiem!

Esmu pateicīga arī par mūsu sadarbību saistībā ar rakstiem par skolu!

Lai ilgs un interesants mūžs «ĶEIPENIETIM» un visiem ķeipeniešiem, enerģija, izdoma un radošs gars BAIBAI- avīzītes dvēselītei!

Ar cieņu, skolotāja Daiga

Pēteris Tropiņa zīmējums

Priecāties lietū. Laikmetīgās mākslas dienas Ķeipenē.

"Ne mati, ne prāti nevienam nav tādā pašā krāsā lietū, kā saules gaismā", tā rakstniece Sigrīda Unsete. Bet tas nenozīmē, ka, tikai saulei spīdot, mēs varam no sirds priecāties, bet lietū mums jāskumst, jāslēpjas telpās vai zem lietusarga. Arī lietū cilvēks var izbaudīt visplašāko izjūtu gammu un justies labi, jautri, interesanti, kaut arī slapji. To apliecināja 3. Laikmetīgās mākslas dienas Ķeipenē, kas šogad notika 6.augustā, listot lietum.

Ko tu dabai padarīsi? Neko. Tu vari tikai pielāgoties tās kaprīzēm. To arī darīja 3. Ķeipenes Laikmetīgo mākslas dienu organizatori, mākslinieki, skatītāji – pielāgojās.

Ķeipenes brīvdabas estrādē plānotās laikmetīgā cirka un dejas performances "Pirmais lidojums" norises tika pārceltas uz Ķeipenes tautas namu, jo sniegt priekšnesumu uz estrādes slapjā grīdas seguma māksliniekiem būtu grūti un pat bīstami.

Skatītāji ar sajūsmu tautas namā noskatījās talantīgā cirka mākslinieka

Aleksandra Smolova deju – vingrojumu ar apli, kas iesākās mierīgi, lēni, rimti, tad pamazām pieņēmas spēkā, liekot visu vērot ar neatslābstošu interesi.

Pēc cirka mākslinieka savā pirmajā lidojumā – laikmetīgās dejas performancē - devās dejojotās Ksenija Simanova un Glorija Špisa.

Performances un visus citus laikmetīgās mākslas pasākumus vadīja jaunais, talantīgais aktieris Ričards Železnēvs. Ja par jaunību viss skaidrs, tikai uzmetot acis, tad par talantu pārliecinājāms vakara gaitā. Bija labi!

Ķeipenes kinostacijā modes mākslas un mūzikas izrādē "Eiforija" noritēja lietū. Cerība, ka lietus rimsies, un gaidīšana uz tādu brīnumu izrādījās vēltīgas. Brīnišķīgā izrādē - modes skate - notika, lietum listot, daudzkrāsaini izgaismotajā stacijas tunelī, modeļiem uz to ierodoties ar drezīnu. Sirreālas izjūtas, eiforija lietū grupas "Efekts" muzikālajā pavadījumā! Kaut kas neatkārtojams!

Jauno, talantīgo modes māksliniecu

Odrijas Bušas un Annas Jurjānes tērpus demonstrēja pārsvarā ķeipenieši. Domājams, ka neparastā modes skate bija pozitīvu emociju lādiņš gan modes māksliniecēm, gan ķeipeniešiem, kas uz mirkli negaidīti kļuva par modeļiem.

Vakara noslēgums Krustiņu kvartālā, kur saplūda tēlotāja māksla ar mūziku: mākslinieces Ievas Baumgartes ekspressīvais lidojums ar mums labi pazīstamo jauno talantu – Mūzikas akadēmijas studentu Paulas Saijas, Ilvas Bāliņas, Matīsa Žilinska un Ernesta Valta Circeņa – muzikālo sniegumu.

Paldies visiem par brīnišķīgas vakara noskaņas radīšanu Krustiņu kvartālā!

Krustiņu kvartālā šoreiz pietrūka solītās izbraukuma kafējnīcas, jo tā gribējās sasildīties ar karstas kafijas malķu. Bet tā šoreiz nav organizatoru vaina, ka izbraukuma kafējnīca tā arī uz Ķeipeni neatbrauca.

Žēl, žēl, ļoti žēl, ka uz mākslas dienām bija ieradušies tik maz skatītāju. Vainīgs lietus? Varbūt...

B.Mietule

Mākslas dienas dalībnieku - mākslinieku un skatītāju - pārdomas par Mākslas dienām

Odrija Buša:

- Esmu Latvijas Mākslas akadēmijas nu jau 4. kursa studente. Ar dažiem no Jums, ķeipenieši, iepazīnāties ĶEIPENES LAIKMETĪGĀS MĀKSLAS FESTIVĀLĀ.

Vēlos pavēstīt, kādas dziļi iekšējas izjūtas mani pārņēma šajā dienā - dienā, kad pirmo reizi pabiju Ķeipenē.

Ķeipene ir mazs, omulīgs, plaukstas izmēra mīlmiestiņš kāda liela maršruta viducī. Šajā dienā ar STACIJU, ESTRĀDI UN KRUSTIŅKVARTĀLU bijām kā saauguši. Daudz vairāk arī neredzējām.

Ķeipenes kinostacija, muzejs kinomākslas dižgaram S. Eizenšteinam bija kas iepriekš pilnīgi neredzēts. Daudz reižu centos atrast kādu pazīstamu telefona numuru biežajās grāmatās, bet to lapu bija tik daudz - par daudz tik īsam apmeklējumam.

Kinostacija ir kas tāds, ko nekad nebiju gaidījusi ieraudzīt, un teju mistiskā veidā tā izrādījās lielisks manas kolekcijas papildinājums, kura man tik ilgi bija trūcis. Tā it kā piešķīra kolekcijai jaunu balsi – sliedes, tunelis, drezīnas, GALDS UN KRĒSLI. Jā, ar lielajiem burtiem, un jūs jau saprotat, kāpēc.

Nomainot ikdienas snobu saietus ar pasākumu īstiem, dzīviem, nevilto tiem un patiesiem cilvēkiem, sajūtām tajā vārdos neaprakstāmu šarmu! Manas meitenes, modeles, bija lieliskas! Tās lika kolekcijai mirdzēt, arī man pašai tās parādīja "SIMBIOZI" jaunā gaismā! Meitenes ļāva man justies tā, it kā būtu izveidojusi skaistākos tērpus pasaulē. Ļāva sajusties kā Koko Šanelei, kuras darbus iekāro visi. Modeļu sabiedrībā tā nav bieži sastopama parādība ... parasti dominē nejauki komentāri, asas replikas, sašķobītas sejas izteiksmes un INSTAGRAM tā arī nekad neievietotas bildes (izsaka visu). Seit meitenes bija superīgas. Paldies jums!!!

Žēl, ka laikpāstākļi bija tik nedraudzīgi pasākumam, un domāju, ka to dēļ apmeklētāju skaits bija stipri mazs tik lielai mākslas norisei. Paldies visiem, kas gaidīja uz modes uznācieniem, gaidīja, kad Māte daba par mums beidzot apžēlosies!

Bija tik neizsakāmi žēl, ka Krustiņkvartālā muzikālos talantus nedzirdēja vairāk ausu. Meitenei ar eņģeļa balsi dziedot, notrausu pār vaigiem slidošu asariņu un, aizturējusi elpu, aizrauta klausījos viņas skaistajā balsī.

Iespaidu man ir ļoti daudz, un vēl vairāk ir tā, ko vēlētos pastāstīt, bet nekas, manuprāt, neizsaka vairāk par to, ka ar savu kolekciju "SIMBIOZE" atgriezīšos Ķeipenes kinostacijā, lai radītu ko īpaši skaistu pavisam drīz!

Paldies, Ķeipene! Gaidi mani, es nāksū! -

Tērpi no talantīgās jaunās mākslinieces Odrijas Bušas kolekcijas "Simbioze". Interesanti, spilgti, fascinējoši!

Stilīgie pensionāri (no kreisās) Tālvāldis Muzikants, Valdis Rušņš, Vilnis Sirsonis, Andris Miķelsons kopā ar modes mākslinieci Annu Jurjāni

Anna Jurjāne:

- Man bija tiešām liels prieks piedalīties Ķeipenes Mākslas dienās. Tas man bija kaut kas jauns un nepieredzēts, jo līdz šim nebiju radusi savus tērpus parādīt šādā formātā. Laika apstākļi, protams, varēja būt labvēlīgāki, bet lietus pasākumam piešķīra savu “odziņu”.

Par Ķeipeni iepriekš nebiju dzirdējusi. Arī par kino staciju nē, kas man likās ļoti neparasta un pat mazliet sirreāla vieta.

Man Ķeipene ļoti patika, un arī mākslas pasākums kopumā. Es noteikti vēl kādreiz gribētu piedalīties šādā pasākumā.

Ķeipenē demonstrēju divas savas kolekcijas, kuras tapa Latvijas Mākslas akadēmijas pirmajā un otrajā kursā. Pirmā kolekcija ar nosaukumu “Fragile” (trauslums) ir iedvesmota no franču sirreālisma filmas “Dienu putas”. Mani iedvesmoja šīs filmas fragments, kur galvenai varonei plaušās sāk augt ūdensroze. Šo ziedu un kopējo sajūtu attēloju savos tērpos, kuri ir trausli un romantiski.

Otras kolekcijas “Stilīgais pensionārs” iedvesma radās no maniem vecvecākiem, padomju laikiem un tā laika interjera, kurā bija dažādu priekšmetu pārpilnība un lietas, no kurām grūti šķirties. Iedvesmas kopējā sajūta ir diezgan smagnēja, bet ar savu tērpu kolekciju panācu pretējo. Gribēju radīt ko atsvaidzinošu, vieglu un stilīgu. Kolekcijas galvenie elementi ir jakas un mēteļi ar bagātīgiem rakstu salikumiem.

Valdis Rušņš:

- Ķeipenes Mākslas dienās parasti piedalos kā skatītājs un klausītājs. Šoreiz man negaidīti nācās iejusties modeļa lomā un demonstrēt stilīgā pensionāra tērpu. Tas man bija līdz šim nebijis un interesants piedzīvojums.

Stilīgā pensionāra tērps – tas ir kaut kas ekstravagants, neordinārs, īpatnējs, bet mode jau vienmēr iet pāris soļus priekšā ikdienai. Ja es ar tādu mugurā ierastos kādā sarīkojumā, droši vien uz mani daudzi atskatītos.

Modes mākslinieces veiksmē, manuprāt, slēpjas tērpa krāsas izvēlē – publika uzreiz tērpu pamanīja, novērtēja.

Un kā gan mūs, četrus stilīgus pensionārus stilīgos tērpos, kas jau ir sasnieguši vecumu, kad var justies brīvi un nepiespiesti, un kas ar drežīnu izbrauca no dūmu mutuļiem pie skatītājiem, varēja nepamanīt un nenovērtēt?!

Ance Sirsone:

- Man un māsai ļoti patīk Mākslas dienas Ķeipenē. Katru gadu Mākslas dienās ir kaut kas jauns un neierasts, tāpēc vienmēr ir stimuls uz tām ierasties.

Šogad apmeklējām mākslas pasākumus visās trīs to norises vietās.

Man pašai vislabāk patika jauno mūziķu koncerts Krustiņu kvartālā – ir prieks redzēt uzstājamies talantīgus vienaudžus un sajūsmināties par viņu talantu.

Arī modes skate bija tās gaidīšanas vērtā, un modes skates tērpi visi vienlīdz pārsteidzoši. Mūzika modes skates fonā bija piemērota un uzturēja jautru un pozitīvu gaisotni. Lietus ne-traucēja! -

Daiga Latve, viesē no Ķesterciema:

- Šogad man bija iespēja ja vērot Ķeipenes Mākslas dienas pasākumus. Prieks, ka tik nelielā apdzīvotā vietā notiek vērienīgs pasākums, kuru var vērot vietējie un arī viesi.

Tāda veida pasākumu skatījos pirmo reizi, tāpēc notiekošajā lūkojos ar interesi. Ļoti patika gan priekšnesumi, gan prasme veikli pārorientēties, jo laika apstākļi bija nelabvēlīgi.

Vienmēr esmu apbrīnojusi mākslinieku prasmi aizraut publiku, tāpēc prieks par jauniešu atraktīvajām prasmēm, īpaši aizraujoši bija vingrojumi ar riņķi. Patika neparastā modes skate - ideja bija uzmanību piesaistoša. Prieks par prasmīgo vakara vadītāju.

Mazliet dīvaini likās, ka apmeklētāju bija maz, pat ļoti maz. Iesaku vietējiem izrādīt lielāku interesi par šāda veida pasākumiem. -

Anita Inde:

- Šogad piedalījās tikai modes skatē Ķeipenes kinostacijā, jo vienkārši nebija laika aiziet uz estrādi un Krustiņu kvartālu. Kāpēc izvēlējos apmeklēt tieši staciju? Mani doties uz turieni pamudināja kaimiņiene Evelīna Tīna, kura arī demonstrēja moderno modi stacijā. Gribējās redzēt, kādi tad izskatās modernie tērpi. Biju mazliet pārsteigta - pārsteigta pozitīvā nozīmē - par to, ko ieraudzīju stacijā. Nebiju gaidījusi, ka var būt tik stilīgi pensionāri. Un mūsējie pensionāri bija tik atraktīvi un tiešām tik stilīgi šajos tērpos, ka tika uzņemti ar skaļām ovācijām. Stilīgie pensionāri - tas bija kā naglai uz galvas.

14. Mākslinieku vasaras plenērs Keipenē noslēdzies ar gleznu izstādi

Mākslinieki - vasaras plenēra dalībnieki (no kreisās): Gunta Brakovska, Tāivaldis Muzikants, Ieva Muzikante, iespējams, nākotnē arī topošā māksliniece, kuras vārdu nenoskaidrojām, Rita Tālmāne, Ziedonis Bārbals, Velta Riekstiņa, Juris Ģermanis, Inese Sudare, Diāna Īve, Valērijs Dičkovskis, Vīta Beikerte, Inese Mīlberga.
Priekšplānā (tup): Emīls Kristiāns Muzikants, Katrīna Herta Jurģevica

Šogad Keipenē notika kārtējais 14. Mākslinieku vasaras plenērs. Tā, protams, ir sagādīšanās, bet 14. plenērā piedalījās 14 mākslinieki – Gunta Brakovska, Vīta Beikerte, Tāivaldis Muzikants, Ieva Muzikante, Emīls Kristiāns Muzikants, Rita Tālmāne, Juris Ģermanis, Inese Mīlberga, Ziedonis

Bārbals, Valērijs Dičkovskis, Diāna Īve, Velta Riekstiņa, Inese Sudare, Katrīna Herta Jurģevica.

Svētdien, 8.augustā, pie Keipenes tautas nama plenēra noslēguma gleznu izstādē – šogad tik bagātīga, krāsaina, interesanta. Taisni brīnums, kur mākslinieki katru gadu no jauna mūsu

nelielajā pagastā atrod arvien jaunus iedvesmas avotus!

Diemžēl izstādē bija maz apmeklētāju – mākslas baudītāju, kaut arī laiks tajā svētdienā lutināja – nelija un spīdēja saulīte – un izstādē bija tiešām skaista un iedvesmojoša.

LŪK, KO PAR REDZĒTO IZSTĀDĒ TEICA KEIPENIEŠI:

Armands Kovaļovs:

- Keipenes plenērā sanācis būt kādu trešo reizi pēc kārtas. Patīkami, ka kaut kas tāds šeit, Keipenē, notiek. Viennozīmīgi – tas popularizē pagastu. Mākslinieki visi ir sava aroda meistari. Mani personīgi vairāk uzrunā gleznas ar Keipenes raksturīgākajām ēkām, vietām, skatiem. Šo to no mākslinieku darbiem esam arī iegādājušies.

Keipenei ir liels potenciāls šāda veida pasākumos.

Daiga Kalva: - Es un mana vīramāte esam aktīvas Keipenes gleznu izstāžu apmeklētājas. Šogad uz izstādi atbraucām pat trijātā.

Mani ļoti saista Valērija Dičkovska gleznas - tādas tonāli izsmalcinātas, mieru un noslēpumainību izstarojošas, maigos toņos. Viena no mākslinieka gleznām šogad aizceļoja arī uz mūsu māju.

Šogad pirmo reizi Keipenē pamanīju mākslinieces Diānas Īves darbus. Viņas gleznas ir tiešām spilgtas, krāsainas, krāsu laukumi nodalīti. Man ļoti patika. -

Renārs Heinsbergs:

- Kad vien man ir iespēja, cenšos apmeklēt mākslinieku vasaras plenēru gleznu izstādes. Nesmu nekāds izcilis mākslas pazinējs, bet man kā novadpētniekam ir interese arī par mākslu. Sevišķi mani saista tie darbi, kuros ir attēlotas Keipenes mājas, ēkas, atpazīstamas vietas.

Šogad gleznu izstādē ir daudz ko redzēt, ir ko izvēlēties. No bagātīgā gleznu klāsta mūsu ģimene šogad izvēlējās un iegādājās četras gleznas.

Apbrīnoju māksliniekus, kas uz Keipeni brauc jau tik daudzus gadus, un viņiem joprojām šeit ir, kur aci piesiet. Mēs paši vairs nemaz tā nepamanām un nenovērtējam, cik mūsu Keipene skaista. -

Renārs Heinsbergs vēro Valērija Dičkovska gleznas

Maija Grosa: Mana pirmā grāmata ir tāds izmēģinājums

Maija Grosa un viņas pirmais romāns.
Foto no M.Grosas personīgā arhīva

Domāju, ka ķeipeniešiem, kas ir draugos ar grāmatu un lasīšanu, tas ir patīkams pārsteigums - ķeipenietes Maijas Grosas pirmā romāna «Spēlēt dzīvi» iznākšana. Romānu klajā laidusi izdevniecība "Latvijas mediji" sērijā "Vakara romāns".

Vispirms mazliet par pašu romāna autori. Ķeipenes ciema centrā dzīvojošie un tie, kuru bērni apmeklēja Ķeipenes pirmsskolas vecuma bērnu grupiņas, romāna autori Maiju Grosu droši vien zina un pazīst. Pārējiem būs iespēja viņu iepazīt caur debijas romānu.

Maija Ķeipenē dzīvo gandrīz trīs gadus, ir divu mazu bērnu - meitas Alises un dēla Edvarda - mamma un strādā Ķeipenes pamatskolas pirmsskolas vecuma bērnu grupiņā par auklīti.

Ķeipene ir Maijas dzīvesdrauga Aivja dzimtā vieta, un, atbalstot viņa vēlmi atgriezties dzimtajā pusē, Maija arī ir kļuvusi par ķeipenieti.

Bet tagad lūgšu Maijai pašai pastāstīt par sevi un par savu pirmo romānu.

Maija, Jūsu debijas romāna iznākšana ir pārsteigums ķeipeniešiem, bet vai Jums pašai arī romāna iznākšana, piedaloties manuskriptu konkursā, nebija pārsteigums?

- Protams, tas bija ļoti patīkams pārsteigums.

Vai pati ar paveikto esat apmierināta?
- Godīgi - līdz galam apmierināta nees-

mu. Mierinu sevi ar domu, ka šis bija tikai tāds izmēģinājums pirms īstas grāmatas uzrakstīšanas. Kad manuskriptu jau biju aizsūtījusi, pārlasīju un domāju - šausmas, es negribētu, lai kāds to lasa!

Sākumā bija par maz ideju, beigās par maz laika.

Pa kuru laiku divu mazuļu mamma var uzrakstīt romānu? Bērni taču ir bērni visu diennakti - 24 stundas.

- Romānu rakstīju, kad biju bērnu kopšanas atvaļinājumā. Kad manuskripta iesniegšanas termiņš gāja uz beigām, sāku saprast, ka laika ir ļoti maz un rakstīju katrā brīvdienā. Kad mazulis aizmiga, izmantoju nakts stundas, romānu rakstīdama telefonā.

Romāna sižets ir izdomāts vai iz dzīves? Romāna varoņiem ir kādi prototipi?

- Man šķiet, ka jebkas, ko radījis cilvēks, nevar būt izdomāts. Cilvēks var radīt tikai to, kas jebkad ir redzēts, dzirdēts, piedzīvots. Mēs pat nenojaušam, cik daudz informācijas ik dienu izlaižam caur sevi. Un tad šī informācija krājas, savienojas, pārveidojas, galu galā radot ko jaunu. Ar šo visu vēlos teikt, ka sižets ir izdomāts, tomēr tai pat laikā no dzīves. Tā ir mana pieredze, draudzenes pieredze, mirklis no seriāla un atklātnītes dabasskats no nepazīstamas vietas. Varoņi ir manas fantāzijas augļi. Droši vien, ka neapzināti īpašības esmu ņēmusi arī no pazīstamiem cilvēkiem.

Kas tas ir par dzinuli, kas Jums liek sēsties droši vien pie datora un rakstīt?

- Man patīk rakstīt uz papīra. Nezinu kāpēc, bet liekas, ka tā es labāk varu izlikt savas domas.

Dzinulis... laikam vienkārši gribējās pierādīt sev, ka varu. Lai gan rakstīt man patīcis vienmēr. Tomēr doma par grāmatu radās kādus gadus septiņus atpakaļ. No mirkļa, kad dzima šī doma, katrā Jaunajā gadā vēlējos, lai man iznāktu grāmata. Un tikai pēc šiem septiņiem gadiem atnāca vienkārša atklāsmē - lai grāmata iznāktu, tā jāuzraksta.

Cik ilgā laika posmā tapa pirmais romāns?

- Šī romāna manuskripts tapa apmēram pusgadu, pēc tam vēl labošanas darbi sadarbībā ar lieliskajām „Latvijas mediji” redaktorēm.

Kas bija grūtāk - iesākt rakstīt vai pielikt punktu romāna beigās?

- Abi. Iesākt ir ļoti, ļoti grūti. Vienmēr atrodas kaut kas, lai tikai nesāktu. Un tad, kad tu beidzot apsēdies ar bloknotu un pildspalvu rokās, katrs uzrakstītais vārds liekas samākslots un nevietā.

Sākumā es ļoti mēģināju rakstīt tā, kā man likās, ka būtu jāraksta. Laikam tāpēc pirmā romāna puse pašai nepatīk. Pēc tam es vienkārši ļāvu vārdiem plūst. Domas raisījās tik strauji, ka es knapi spēju pierakstīt. Es iegāju stāstā un pierakstīju to citiem.

Arī nobeigt bija ļoti grūti. Patiesībā grāmata bija plānota daudz garāka un ar pavīsumu citu nobeigumu, taču, saprotot, ka konkursa termiņš iet uz beigām, saīsināju. Bet bija vēl tik daudz, ko rakstīt!

Cilvēks kā personība sāk veidoties jau agrā bērnībā, ģimenē. Pastāstiet mazliet par savu ģimeni, bērnību.

- Grāmatu lasīšana ir viens no maniem vismīļākajiem hobijiem, par ko paldies varu teikt saviem vecākiem. Visi manā ģimenē ir grāmatu lasītāji - mamma, tētis, māsa. Mamma ir izbijusi latviešu valodas skolotāja, vēlāk bibliotekāre, tētis īsts Latvijas patriots, zemessargs, tāpēc laikam diezgan likumsakarīga ir šī mīlestība pret grāmatām, pret rakstīšanu un valodu. Mūsu ģimenē pat ir tāds laikam jau nelāgs ieradums - ja kāds izsakās vai uzraksta nekorekti, mēs viens otru labojam, tāpat arī diskutējam par citu cilvēku leksikas kļūdām.

Kā jūtaties pēc romāna iznākšanas? Pēkšņi esat kļuvusi atpazīstama, tiek at intervēta.

- Par grāmatas iznākšanu priecājos, tomēr nedomāju, ka esmu kļuvusi atpazīstamāka, kā līdz šim. Katrā ziņā, rakstot romānu, tas noteikti nebija vēlāmais sasniedzamais rezultāts. Es pat gribēju izdot šo grāmatu izmantojot pseidonīmu, tomēr konkursa nolikums to neļauj. Ja cilvēks kļūst populārs, piemēram, Karīna Račko, grāmatas tiek salīdzinātas, milzums viedokļu par grāmatu, par rakstnieci, tev ir jāuztur kaut kāds noteikts tēls, tu vairs neesi pats. Tas liekas šausmīgi, tiek laupīta brīvība. Ja uzrakstīšu vēl kādu grāmatu, man gribētos lai to vērtēt kā grāmatu. Un viss. Bez komentāriem par mani vai manu ģimeni, bez viedokļiem, jo kāds gan man kā personībai sakars ar stāstu, ko vēlos pastāstīt?

Galvā ir ideja jaunam romānam vai arī tas varbūt jau top?

-Jā, idejas ir, ir arī daži fragmenti, ko vēlētos iekļaut nākamajā grāmatā, tomēr laika trūkuma dēļ viss neiet tik raiti, kā gribētos.

Ķeipenieši - grāmatu draugi - droši vien priecātos par tikšanos ar Jums - jauno autori.

-Arī man būtu milzu pagodinājums. Ļoti iespējams, ka šāda iespēja būs.

Jautājumus uzdeva **B.Mietule**

Vēl nav neviena gājputnu bara
Gaiši zilajās debesīs, —
Vēl ir augusts, un ābols zarā
Dzirds kā vēlā vasara viz.
Vēl ir augusts, bet manās krūtīs
Sirds tik savādi satraukti sit...
Ābele, saki, vai nebūs grūti
Ziedu baltumu sagaidīt?
Ābele nošalc un rasā lāso,
Viņa man vārdu neatrod, —
Viņa savu ziedoņa krāsu
Saviem dzidrajām āboliem dod.
Nebīšos vairāk jaunu rītu,
Visa, ko tie var atnest spēt:
Ābols jau arī, no zara krītot,
Nebaidās zemei piederēt.
/E.Plaudis/

Augustā dzimušie keipenieši!

Sveicam jūs dzimšanas
dienās! Smaida sejā, prieku
sirdī, mīlestību ik solī! Un
nebīties jaunu rītu, ticot, ka tie
atnesīs tikai labu!

Es zinu —
Būs atkal kalns,
Bet aiz kalna
Nāks jauna leja.
Apstāties
nedrīkst.
Es zinu.

Ka mēs dzīvojam
tikai tik ilgi,
Kamēr meklējam,
Kamēr ejam...
/O.Lisovska/

Sirsnīgi sveicam apaļajās dzīves
jubilejās augustā dzimušos
keipeniešus:

Ēvaldu Gerķi 80.jubilejā

un

**Nataliju Riteri
75.jubilejā!**

Lai Jums spēks un veselība
turpināt ceļu pa kalniem un
lejām, ko sauc par dzīvi!

Darbību izbeidz G.Bērziņas ģimenes ārsta prakses filiāle Keipenē

Pamatojoties uz ģimenes ārstes
Gaidas Bērziņas iesniegumu, 2021.
gada 31.augustā tiks izbeigts ar Gaidas
Bērziņas ģimenes ārsta praksi noslēgtais
telpu nomas līgums par pašvaldībai
piederušo telpu "Akācijas"- 1, Keipene,
Keipenes pag., Ogres nov. nomu.

Pacienti G.Bērziņas ģimenes ārsta
prakses Keipenes filiālē netiek pieņemti
jau no augusta sākuma, tagad keipenie-
šiem – šīs ārsta prakses pacientiem –
medicīnisko pakalpojumu saņemšanai
jādodas uz Madlienu.

Š.g. 30.jūlijs ir bijusi beidzamā darb-
diena G.Bērziņas ģimenes ārsta prakses
ārsta palīgam Intai Mačukai, kas pacien-
tus pieņēma Keipenes filiālē, - mūsu
visu mīļētajai un cienītajai Intai. Inta
Keipenes pagastā kā medīķe nostrādājusi
51 gadu, nu dodas pelnītā atpūtā.

Pusgadsimtu Inta ir rūpējusies, domā-
jusi, pārdzīvojusi par keipeniešu veselī-
bu, devusi padomus, ārstējusi, uzklau-
sījusi savu pacientu stāstus ne tikai par
slimībām, bet arī par dažādām dzīves
likstām. Un Inta šos stāstus ir pacietīgi
uzklaudījusi, nerēķinoties ar savu laiku
un uzkrājot uz saviem pleciem daļu no
šo stāstu smaguma.

Nu Intai, beidzot darba gaitas, beidzot
ir pienācis laiks padomāt un parūpēties
arī par sevi. Gribas novēlēt, lai viņa par
sevi rūpējas tikpat ļoti kā par citiem un
ļauj, lai arī citi tagad parūpējas par
viņu! Būt savā "Saulskalnā" mierā un
līdzsvarā ar sevi un pasauli, priecāties
par skaisto, kas apkārt, darīt to, kas
patīk un iepriecina! Beidzot Inta to var
atļauties bez steigas un skriešanas, un
raizēm.

Mums, protams, Intas un viņas
padomu pietrūks, un, domājams, viņai
arī pietrūkst ierastās darba vides un viņas
pacientu, no kuriem Inta daudzus zina
jau no dzimšanas. Bet dzīve vienmēr ir
pārmaiņu pilna.

B.Mietule

Keipeniešu - grāmatu draugu - atsauksmes par Maijas Grosas debijas romānu «Spēlēt dzīvi»

Ivita Pumpure, Keipenes bibliotēkas vadītāja:

- Esmu patiesi priecīga, ka mūsu
pagasta rakstnieku pulciņam ir
pievienojusies vēl viena autore,
kas sadūšojusies piepildīt savu
ieceri radīt romānu un izdot
grāmatu. Šo darbu lasot, es
smaidīju. Varbūt tāpēc, ka pati
autore ir saulains cilvēks, varbūt
tāpēc, ka prieks par Maijas
paveikto, jo romāns lasāms ļoti
viegli, sižets – kā dzīvē, tajā
pašā laikā valoda – brīnišķīga,
tēlaina, kas ļauj viegli iegrimt
un iztēloties gan pilsētas, gan
lauku ainās. Caur šo vēstījumu
mēs varam pārdomāt pieskarties
savām maskām un savai būtībai.
Paldies, Maija!-

Mirdza Traine, filoloģe, pirmsskolas skolotāja:

- Romānu esmu izlasījusi. Par jaunās
autore Maijas Grosas grāmatu teikšu
to pašu, ko par keipenieša Gata Ezerkalna
romānu - lasīju tāpēc, ka Keipenes
iedzīvotājas sarakstīta. Prieks par to,
ka Keipenē ir daudz radošu cilvēku!
Maija var rakstīt, un, ceru, ka viņa
turpinās to darīt. Par sižetu neizteikšos,
bet valoda laba, dialogi spraigi. Lasīju
un smaidīju.-

Maija Kalniņa, bijusī Keipenes bibliotēkas vadītāja:

- «Vispirms jāatrod pašam sevi, jāklūst
pašpietiekamam, jo otrs nevar tev
ielikt laimi rokās.» Šī doma jūtama kā
vadmotīvs visai grāmatai. Dzīvot ir
«spēlēt dzīvi» un, it kā turot rokās
kādu mūzikas instrumentu, prast
izvilināt no tā melodiju, kas ļauj
sadzirdēt ejamo ceļu, ko saucam par
dzīvi, - ar panākumiem, laimes mirkļiem,
sevis un citu radīto rūgtumu, sāpēm.
Uz plaukstu mūsu ikdiena, bet rakst-
niece savā bagātā valodā ielikusi:
domā!

Un vēl - priecē, ka atkal kādam
keipenietim ir grāmata. Novēlu, lai
rakstniecei veicas, rakstot jaunu
grāmatu, un viņa sajustu, ka ir pati
sākusi iedzīvoties Keipenē un kaut
mazā sirds nostūrītī sevi sajutusi kā
šeļienieti. Lai veicas! -

Sludinājums

Pārdodu medu.
Zvanīt - Vilnis,
tālr.26425498

Bibliotēkas ziņas

Ogres novada literāri radošā biedrība «Sirdsdoma» piedāvā lasītājiem pirmo prozas kopkrājumu, kurā pārstāvēti 20 autori, tai skaitā divi keipenieši - Andris Upenieks un Baiba Mietule. Ar prozas kopkrājumu var iepazīties Keipenes bibliotēkā. Bibliotēka prozas krājumu no biedrības saņēma kā dāvinājumu.

Keipenes bibliotēkā pieejams arī otrs dāvinājums - keipenietes Maijas Grosas pirmais romāns «Spēlēt dzīvi», ko bibliotēkai uzdāvinājusi pati autore. Pašlaik gan uz romāna lasīšanu jau ir izveidojusies rinda. Bet mazliet pacietības - visi tiks pie lasīšanas!

Tirāža 230 eks. Iespiests SIA "Dobums". Tālr.65033598, e-pasts: keipene@ogresnovads.lv. Par sludinājumu saturu atbild tā iesniedzēji. Publicētajos rakstos paustie viedokļi ne vienmēr sakrīt ar informatīvā izdevuma izdevēja viedokli.